

อาทิตยที่ 30 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 22:34-40

³⁴เมื่อชาวฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูเจ้าทรงทำให้ชาวสะดูสีหนึ่งอิงไป จึงมาชุมนุมพร้อมกัน ³⁵มีคนหนึ่งเป็นบัณฑิตทางกฎหมายได้ทูลถามเพื่อจะจับผิดพระองค์ว่า ³⁶“พระอาจารย์ บทบัญญัติข้อใดเป็นเอกในธรรมบัญญัติ” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า ³⁷“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน ³⁸นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก ³⁹บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกัน คือท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์ เหมือนรักตนเอง ⁴⁰ธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติสองประการนี้”

*****

เรามักได้ยินชื่อฟาริสีและสะดูสีควบคู่กันบ่อย ๆ จนคิดว่าเป็นพวกเดียวกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาไปด้วยกันไม่ได้เลย

ในด้านสังคมและการเมือง พวกสะดูสีแม้จะมีจำนวนน้อยกว่าแต่เป็นชนชั้นปกครอง ดังเช่นมหาสมณะ ซึ่งร่ำรวย แบนแน่น และพร้อมร่วมมือกับโรมเพื่อรักษาอำนาจของตนไว้ ต่างจากพวกฟาริสีซึ่งไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

ในด้านความคิด พวกสะดูสีรับความคิดแบบกรีกมากกว่าแบบยิว

ในด้านความเชื่อ สะดูสีเป็นพวกอนุรักษนิยมซึ่งยอมรับพระธรรมเก่าเฉพาะห้าเล่มแรก (ปัญจบรรพ) เท่านั้น ส่วนสิ่งใหม่ ๆ อย่างเช่นคำสอนของบรรดาประกาศก เพลงสดุดี และกฎระเบียบที่เล่าสืบทอดกันมาหรือเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งพวกฟาริสีถือว่าสำคัญดั่งกล่องดวงใจนั้น พวกเขากลับไม่ยอมรับ

เมื่อไม่ยอมรับคำสอนสมัยหลัง พวกสะดูสีจึงไม่เชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายเพราะไม่มีข้อความใดในหนังสือปัญจบรรพบ่งบอกว่าคนตายจะกลับคืนชีพ

พระเยซูเจ้าจึงตรัสถามพวกเขาว่า “ท่านไม่ได้อ่านพระวาจา ที่พระเจ้าตรัสแก่ท่านหรือ ว่า เราคือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ พระองค์มิใช่พระเจ้าของผู้ตาย แต่เป็นพระเจ้าของผู้เป็น” (มธ 22:31-32 เทียบ อพย 3:6)

แสดงว่าอับราฮัม อิสอัค และยาโคบคือ “ผู้เป็น”

พระองค์ทรงเป็นอาจารย์ท่านแรกที่น่าข้อความจากหนังสือปัญจบรรพมาอ้างอิงเพื่อพิสูจน์ว่าอับราฮัม อิสอัค และยาโคบได้กลับคืนชีพจากความตายแล้ว

พวกฟาริสีคนนั้นก็ชื่นชมพระองค์อยู่ในใจที่สามารถทำให้ปรับภัยทางความคิดอย่างพวกสะดูสี “หนึ่งอิงไป” (มธ 22:34)

แต่ความชื่นชมนี้ก็ไม้อาจหยุดยั้งความประสงค์ร้ายของพวกเขาได้ พวกเขาจึงรวมกลุ่มกันเพื่อหาทางจับผิดพระองค์อีก

คราวนี้พวกเขาส่งบัณฑิตทางกฎหมายมาถามพระองค์ว่า “*พระอาจารย์ บทบัญญัติข้อใดเป็นเอกในธรรมบัญญัติ*” (มธ 22:36)

พวกเขาถกเถียงกันว่าในบรรดาธรรมบัญญัติซึ่งโมเสสรับจากพระเจ้าบนภูเขาซีนาย และรับปี่ชัมมาย (Shammai) สอนว่ามี 613 ข้อนั้น ข้อใดสำคัญที่สุด ?

บางคนยืนยันว่าการสวมพู่ห้อยที่ชายเสื้อสำคัญที่สุดเพราะ “*เมื่อเห็นพู่ห้อย ท่านจะระลึกถึงบทบัญญัติของพระยาห์เวห์และจะปฏิบัติตาม ท่านจะไม่หันเหจากเราไปทำตามอำเภอใจและตามความปรารถนาของท่าน ซึ่งจะชักนำท่านให้ทรยศต่อเรา*” (กฉว 15:39) !

บางคนบอกว่าการเข้าสู่หน้ตสำคัญที่สุด

บางคนเห็นว่าการถือกฎวันสัปดาห์สำคัญที่สุด

ในขณะที่บางกลุ่มก็ยืนยันกระต่ายขาเดียวว่าการถวายเครื่องบูชาที่พระวิหารสำคัญที่สุด

พวกเขาหวังว่าหากพระองค์เข้ามาร่วมวงถกเถียงด้วยและให้นำหน้าหน้าความสำคัญกับบทบัญญัติใด ก็เท่ากับกำลังลดความสำคัญหรือถึงกับดูหมิ่นบทบัญญัติข้ออื่น ซึ่งอาจเข้าข่ายหมิ่นประมาทพระเจ้า พวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องเอาผิดพระองค์ และที่สำคัญ ผู้ที่ให้ความสำคัญกับบทบัญญัติต่างจากพระองค์ก็จะไม่ยอมรับและตีตัวออกห่างจากพระองค์

ยิ่งความเห็นของพระองค์ขัดแย้งกับความเห็นของคนส่วนใหญ่มากเท่าใด ชื่อเสียงของพระองค์ก็จะยิ่งลดลงมากเท่านั้น

หากพวกเขาสามารถแย้งซึ่งชื่อเสียงกลับคืนมาจากพระองค์ได้ นอกจากจะเป็นชัยชนะยิ่งใหญ่เหนือพระองค์แล้ว ยังเป็นชัยชนะเหนือคู่แข่งอย่างพวกสะดูสีซึ่งฟังจะถูกพระองค์ตำราบจนต้องหนีไปแล้วด้วย !

แม้จะประสงค์ร้าย แต่ก็ต้องยอมรับว่าคำถามของพวกเขาได้นำไปสู่คำจำกัดความที่สมบูรณ์แบบของคำว่า “*ศาสนา*”

สำหรับพระเยซูเจ้า *ศาสนาแท้ต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ* คือ

1. *รักพระเจ้า* องค์ประกอบนี้พระองค์ทรงนำมาจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 6 ข้อที่ 5 ซึ่งระบุว่า “*ท่านจะต้องรักพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน สุดจิตใจ สุดวิญญาณ และสุดกำลังของท่าน*”

ข้อความนี้เป็นส่วนหนึ่งของ “*เชมา*” (Shema แปลว่า “*จงฟัง*”) ซึ่งประกอบด้วยข้อความสั้น ๆ จากพระคัมภีร์ 3 ตอนอันเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งของความเชื่อในศาสนายิว (ฉธบ 6:4-9; 11:13-21; กฉว 15:37-41) ชาวยิวอ่าน “*เชมา*” ก่อนเริ่มพิธีในศาลาธรรมดุจเดียวกับเราทำสำคัญมหากางเขนก่อนเริ่มพิธีกรรม นอกจากนี้พวกเขายังสวด “*เชมา*” ทุกเช้าและเย็นจนเด็กชาวยิวทุกคนท่องจำได้เป็นอันดับแรก

พระองค์ทรงนำสิ่งที่เป็นแก่นสำคัญของศาสนายิวมาดัดแปลงจาก “สุดกำลัง” เป็น “สุดสติปัญญา” (มธ 22:37) เพื่อเตือนสติพวกฟาริสีให้ลดละการใช้สติปัญญาเพื่อคิดค้นหรือประดิษฐ์กฎระเบียบใหม่ ๆ จากธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส...

...สู้เอาสติปัญญามาคิดรักพระเจ้าไม่ได้ !!

สำหรับพระองค์ สิ่งสำคัญที่สุดที่เราต้องทุ่มเทสุดจิตใจ สุดวิญญาณ และสุดสติปัญญา คือ “รักพระเจ้า”

เราต้องทุ่มเท “ความรักทั้งหมด” แต่พระเจ้า...

- ความรักที่มีอำนาจเหนืออารมณ์และความรู้สึกของเรา (สุดจิตใจและสุดวิญญาณ)

- ความรักที่นำทางความคิดและทัศนคติของเรา (สุดสติปัญญา)

- ความรักที่เป็นพลังขับเคลื่อนการกระทำทั้งปวงของเรา (สุดกำลัง)

ความรักที่ทำให้เรามอบถวายชีวิตของเราแต่พระเจ้านี้เอง ที่พระองค์ตรัสว่า “นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก” (มธ 22:38)

แปลว่า “การรักพระเจ้า” นอกจากจะสำคัญที่สุดเพราะเป็นบัญญัติเอกแล้ว ยังต้องมาก่อนบทบัญญัติอื่นใดทั้งสิ้นอีกด้วย !

2. **รักเพื่อนมนุษย์** องค์ประกอบที่สองพระองค์ทรงนำมาจากหนังสือเลวีนิติบทที่ 19 ข้อที่ 18 “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เพียงแต่พระองค์ทรงเปลี่ยน “เพื่อนบ้าน” ซึ่งจำกัดวงอยู่เฉพาะในหมู่ชาวยิวให้เป็น “เพื่อนมนุษย์”

เราต้องรักเพื่อนมนุษย์เพราะความรักต่อพระเจ้าจะแสดงออกได้ก็โดยการรักเพื่อนมนุษย์เท่านั้น นักบุญยอห์นจึงกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดพูดว่า ‘ฉันรักพระเจ้า’ แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นย่อมเป็นคนพูดเท็จ เพราะผู้ไม่รักพี่น้องที่เขาแลเห็นได้ ย่อมไม่รักพระเจ้าที่เขาแลเห็นไม่ได้” (1 ยน 4:20)

ขอย้ำอีกครั้งว่าความรักต่อพระเจ้าต้องมาก่อน จึงจะรักเพื่อนมนุษย์ได้ !

เหตุผลคือ “มนุษย์ถูกสร้างมาตามฉายาของพระเจ้า” (ปฐมก 1:26, 27) หากไม่รักพระเจ้า เราจะรักมนุษย์ผู้เป็นฉายาของพระองค์ได้อย่างไรกัน ?

ความรักต่อพระเจ้าจึงเป็นป่อเกิดแห่งความรักต่อเพื่อนมนุษย์ !

พระเยซูเจ้าจึงเป็นอาจารย์ท่านแรกที่น่า “ความรักต่อพระเจ้า” และ “ความรักต่อเพื่อนมนุษย์” มาเชื่อมสัมพันธ์กัน

ก่อนหน้านี พวกฟาริสีรู้จักแต่ “รักพระเจ้า” และ “รักบทบัญญัติ”

เมื่อ “รักเพื่อนมนุษย์” เราจึงเคารพและยอมรับทั้งสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่นได้

เมื่อสิทธิและหน้าที่ได้รับการยอมรับ ประชาธิปไตยจึงเกิดขึ้นได้

เมื่อมีประชาธิปไตย การตรากฎหมายตามความต้องการของคนส่วนใหญ่จึงเป็นไปได้

ความรักต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์จึงเป็นพื้นฐานของกฎหมายทั้งปวง ด้วยเหตุนี้ พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติสองประการนี้” (มธ 22:40)

เพราะฉะนั้น หากไม่รักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ทุกกิจกรรมย่อมขาดพื้นฐานและ
เป็นได้ก็เพียงการสร้างภาพเท่านั้น !